

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII. 30.010/2012/5. szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a dr. Szabó P. Zoltán ügyvéd által képviselt **G. B. H. Korlátolt Felelősségű Társaság** felperesnek a dr. Mudra Judit ügyvéd által képviselt **B. H. E. és T. Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság** alperes ellen választottbíróági ítélet érvénytelenítése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 15.G.40.404/2011/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az alperest a 140/1999.(IX.3.) Korm. rendelet (továbbiakban: Kormányrendelet) 4. §-a alapján feljogosították arra, hogy a Magyar Köztársaság területén az ökológiai termelés, feldolgozás, forgalmazás 2092/1991/EGK rendelet szerinti szakmai ellenőrzés tanúsítvány kiadását a minisztérium által elismert ellenőrző szervként végezze.

A peres felek 2002-től kezdődően szerződéses kapcsolatban álltak egymással, az alperes a felperes ökológiai gazdálkodásának nyilvántartását, ellenőrzését végezte.

Az alperes Minősítő Tanúsítványt állított ki 2005-ben és 2008 februárjában a felperes részére, melyek mellékletében a

forgalmazott termékek között halból készült termékek ökológiai státuszát is elismerte.

A felek szerződéseikben a szerződésből eredő jogvitáik elbírálására a Magyar Agrárkamara mellett Működő Állandó Választottbíróóság eljárását kötötték ki.

A felperes működési engedélyét a Baranya Megyei Mezőgazdasági és Szakigazgatási Hivatal 2008. április 28-ai határozatával 2008. április 26-ai kezdő hatállyal visszavonta.

Ezt követően az alperes 2008. május 5-én és 6-án kelt levelében tájékoztatta a felperest, hogy a Baranya Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategyészségügyi Igazgatóságának tájékoztatása alapján a szankciókatalógusban szereplő Sz3 szankcióban részesítette (mely kizárást jelent az ellenőrzött ökológiai gazdálkodás rendszeréből), és felhívta arra, hogy az összes vevőjét értesítse erről. Közölte azt is, szankcióként a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (továbbiakban: Minisztérium) hozzájárulását kívánja kérni annak érdekében, hogy a felperest az ökológiai gazdálkodás ellenőrzési rendszeréből 2012. december 31-ig zárják ki. Tájékoztatta a felperest, hogy a szankció ellen a kézhezvételtől számított 8 napon belül lehet fellebbezéssel élni. Ha nem él fellebbezéssel, vagy a fellebbezését az alperes elutasítja, akkor a kizárás a Minisztérium hozzájárulását követően lesz jogerős.

2008. június 11-én kelt levelében az alperes tájékoztatta a felperest, hogy a fellebbezését elutasította. A Minisztérium 2008. november 4-én adta ki a hozzájárulást. A felek között vita alakult ki - egyebek mellett - a kizárással kapcsolatos jognyilatkozat miatt.

A felperes 2008. október 4-én előterjesztett keresetében kérte a Magyar Agrárkamara mellett szervezett Állandó Választottbíróóságtól (továbbiakban: Választottbíróóság) annak megállapítását, hogy az alperes eljárása, mellyel az ökológiai termelés ellenőrzési rendszeréből kizárta, jogellenes volt. Az alperes viszontkeresetében kérte az esedékes ellenőrzési és nyilvántartási díj megfizetését a felperestől.

A Választottbíróóság 2009. március 18-án kelt VB-22/12/2008/SZÉ számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és az alperes viszontkeresete szerint marasztalta a felperest.

A felperes keresete alapján eljáró Fővárosi Bíróság 9.G.41.098/2009/5. számú ítéletében a Választottbíróóság ítéletét a felperes keresetét elutasító részében érvénytelenítette, ezt meghaladóan a felperes érvénytelenítési keresetét elutasította. Az ítélet szerint a Választottbíróóság keresetét elutasító rendelkezése nem felelt meg a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény (Vbt.) 41.§ (2) bekezdésében, a Választottbíróóság Eljárási

Szabályzata (továbbiakban: Eljárási szabályzat) 49.§ (4) bekezdésében, valamint az 50.§ (2) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, mert ha a Választottbíróság a hatáskörének hiányát vette figyelembe, úgy nem ítélettel, hanem eljárást megszüntető végzéssel kellett volna rendelkeznie a felperes kérelméről.

A részleges érvénytelenítést követő választottbírósági eljárásban a felperes kérte, hogy a Választottbíróság a korábbi ítélet érvénytelenített részében az eljárást befejező határozatot ismételten hozza meg. Kérte az alperest elsődlegesen arra kötelezni, hogy a visszavont tanúsítványt ismét adja ki, annak kimondása mellett, hogy a felperessel szemben az alperes jogellenesen alkalmazta az ökológiai gazdálkodásból kizáró Sz.3. szankciót, valamint arra is kérte kötelezni az alperest, hogy a tanúsítvány visszaadásáról tájékoztassa a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumot.

Másodlagosan kérte annak megállapítását, hogy az alperes által a felperes részére kiadott és visszavont tanúsítvány nem alkalmas aquakultúra termékek tanúsítására a 2092/91 EKG rendelet és a Baranya Megyei Bíróság 7.K.20.697/2009/21. számú ítéletének indokolása alapján.

A Választottbíróság a VB-11/2010. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Érdemben vizsgálta a tanúsítvány visszavonására irányuló eljárást, az érdemi döntés alapjául szolgáló körülményeket, és a másodlagos kereseti kérelem elutasítása indokaként kifejtette, hogy a tanúsító szervezetnek jogában állt az aquakultúra, valamint az aquakultúra termékek tanúsítása.

A Választottbíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be keresetet, melyben kérte a Vbt.55.§ (1) bekezdésének d) pontja, valamint az 55.§ (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján az ítélet érvénytelenítését.

Keresetét azzal indokolta, hogy a Választottbíróság olyan ügyben hozta meg az ítéletét, melyben a vita tárgya a magyar jog szerint nem tartozik választottbírósági útra, tekintve, hogy közigazgatási ügynek minősül.

Hivatkozott arra is, hogy a Választottbíróság nem tett eleget a tényállás megállapításával kapcsolatos kötelezettségének, megszegte a felek egyenlő elbánásban részesítésének kötelezettségét, elfogult ítéletet hozott.

Kifejtette, hogy a Választottbíróság azért hozott közigazgatási ügyben határozatot, mert az alperest az Alkotmány alapján megalkotott 140/1999 (IX.3.) Korm. rendelet 4. §-a jogosítja fel arra, hogy a Magyar Köztársaság területén az ökológiai termelés-feldolgozás-forgalmazás 2092/1991/EKG rendelet szerinti szakmai ellenőrzés tanúsítvány kiadását a Minisztérium által elismert ellenőrző szervezetként végezze. Állította, hogy az alperes

közigazgatási hatósági feladatait a kormányrendelet 11. és 12. §-ai rögzítik. Ebből következően a kormányrendelettel feljogosított olyan egyéb szervezet, amely azzal, hogy hivatalból a felperest illető jogot állapít meg, tényt igazol, hatósági nyilvántartást végez és hatósági ellenőrzést végez, közigazgatási hatósággént jár el és közigazgatási hatósági határozatot hoz.

Álláspontja szerint a másodlagos kereseti kérelem tárgyában sem dönthetett volna a Választottbíróság, figyelemmel arra, hogy a 2092/1991/EGK rendelet nem terjed ki az aquakultúra termékekre, így a felperes által előállított biohal termékekre sem. Ebben a kérdésben is közigazgatási ügyben hozott döntést a Választottbíróság, mert a felperes a kormányrendelet szerint elismert ellenőrző szervezetnek a hatósági feladatai elvégzéséhez szükséges jogosultságát vitatta. Állította, a Választottbíróság nem vizsgálta és meg sem kísérelte annak az ellentmondásnak a feloldását, hogy abban az esetben, ha az alperes rendelkezett volna a tagállamok által elismert szabvánnyal, vagy nemzeti szabályokkal aquakultúra termékekre, akkor a minősítő tanúsítványaiában is ezekre kellett volna hivatkoznia, nem pusztán az EK rendeletre. Mindezek alapján a Választottbíróság ítélete a Vbt.55.§ (1) bekezdésének d) pontja, illetve az 55.§ (2) bekezdés a) pontja alapján érvényteleníthető.

Ezen túlmenően a felperes állította, hogy az ítélet a magyar közrendbe is ütközik, mert a Választottbíróság elvonta az állami bíróság hatáskörét, amikor közigazgatási ügyben döntött, és azért is, mert a lefolytatott bizonyítási eljárás törvénytelen volt. Bizonyítékként becsatolta a Pesti Központi Kerületi Bíróság 10.G.302.820/2007/5. számú, a Fővárosi Bíróság 3.Gfv.75084/2008/2. számú végzésével helybenhagyott határozatát, amelyben a bíróság kifejtette, a közigazgatási eljárás szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 12.§ (2)-(3) bekezdése alapján megállapítható, hogy az ökológiai ellenőrzést, stb. végző szervezet törvény felhatalmazása alapján hozott kormányrendelettel feljogosított olyan egyéb szervezet, amely közigazgatási hatósággént jár el és közigazgatási határozatot hoz.

Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint a felperes által annak az alátámasztására becsatolt bírósági határozatok, miszerint a vita tárgya nem tartozik választottbírósági útra, nem erősítik meg a felperes álláspontját, mert azok nem jogforrások. A Választottbíróság Eljárási szabályzata 22.§ (1) bekezdése alapján „az eljárási szabályzatban nem szabályozott eljárási kérdések tekintetében és a felek közös rendelkezésének hiányában a választottbíróság saját belátása szerint jár el, figyelembe véve a felek közötti jogviszony hazai, általános eljárási elveit”. A keresetben előadottak nem támasztják

alá a közrend sérelmét sem. Hangsúlyozta, hogy „a közigazgatási határozatot a kizárás kérdésében a Vidékfejlesztési Minisztérium hozta meg, akinek erre hatósági jogköre volt”(15.G.40.404/2011/9. számú jegyzőkönyv 2. oldal első bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 125.000 Ft perköltséget az alperesnek.

Elsődlegesen megállapította, hogy a felek között magánjogi szerződések jöttek létre, melyben a felek rendezték azt a helyzetet, amikor az alperes - a felperes tevékenységének ellenőrzése során - a szerződés részét képező szankció katalógusban felsorolt eseteket alkalmazza. A szankció katalógust, eljárási listát az alperes állította össze. Az első táblázat SZ.3. eljárási fokozata szerinti eljárásnál az alperesnek szerződésbontást és az ellenőrzött ökológiai gazdálkodás rendszeréből való kizárást kell alkalmaznia. Ennek alapján alkalmazta az alperes a szankciót, s a felperes által sérelmezett nyilatkozatot a felek közötti szerződéses jogviszony alapján adta ki. E szerződés, mely alapján a fenti nyilatkozatot kiadhatta, illetve a visszavont tanúsítványt kiállíthatta, tartalmazott választottbíróági szerződést is, ezért a Választottbíróáságnak volt hatásköre, mind az elsődleges, mind a másodlagos kereseti kérelemben foglaltak elbírálására. Erre tekintettel a Választottbíróóság ítélete nem érvényteleníthető sem a Vbt. 55.§ (1) bekezdés d) pontja, sem az 55.§ (2) bekezdés a) és b) pontja alapján.

A közrendbe ütközéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Választottbíróóság érdemi döntése az érvénytelenítési perben nem bírálható felül, ezért nem vizsgálható érdemben az sem, hogy a Választottbíróáságnak hogyan kellett volna a bizonyítékokat értékelnie. Részletesen kifejtette, hogy sem az anyagi vagy eljárásjog megsértése, sem a döntés kedvezőtlen eredménye nem alapozza meg a választottbíróági ítélet közrendbe ütközésének megállapítását.

Úgy ítélte meg, hogy a becsatolt közigazgatási határozatok alanyi vagy tárgyi hatálya nem terjed ki a felek jogvitájára, ezért azt a Választottbíróáságnak nem kellett figyelembe vennie.

A felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet ellen, kérve annak hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, melyben a Kúria érvénytelenítse a VB-11/2010. számú választottbíróági ítéletet. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását.

Állította a Vbt.4.§-ának, a Pp.221.§ (1) bekezdésének, a Ket. 12.§ (2) bekezdésének és a Ptk.200.§ (2) bekezdésének a megsértését.

Kérelmének indokolásában kifejtette, hogy az alperes a Kormányrendelet alapján, az ökológiai gazdálkodás szakmai ellenőrzését végző, a Minisztérium által elismert ellenőrző szervezetként működik. Ennek során a Kormányrendelet 11.§-a szerint igazolást állít ki a nyilvántartásba vételről. A 11.§ (2) bekezdése értelmében az elismert ellenőrző szervezet a nyilvántartásba vétel alapján jogosult arra, hogy a termelőnél ellenőrzést végezzen, intézkedéseket tegyen, gyanú esetén mintát vehet és kezdeményezheti a termékről az ökológiai jelölés eltávolítását, megvonja az ökológiai jelölés további használatát és a termelőt meghatározott időtartamra kizárhatja a termelést ellenőrző rendszerből. A kizáráshoz a Kormányrendelet 12.§ (2) bekezdése szerint a Minisztérium előzetes hozzájárulására van szükség.

Állította, hogy a Ket. 12.§ (2) bekezdése alapján közigazgatási ügyben döntött az alperes, amikor a felperest kizárta az ökológiai gazdálkodás ellenőrzési rendszeréből. A Ket. 12.§ (2) bekezdés szerint közigazgatási ügy minden olyan ügy, melyben a közigazgatási hatóság az ügyfelet érintő jogot vagy köteleességet állapít meg, adatot, tényt vagy jogosultságot igazol, hatósági nyilvántartást vezet vagy hatósági ellenőrzést végez. A (3) bekezdés d) pontja szerint közigazgatási hatóság a hatósági ügy intézésére hatáskörrel rendelkező nem közigazgatási feladat ellátására létrehozott egyéb szervezet, amelyet (akit) törvény vagy törvény felhatalmazása alapján kormányrendelet jogosít fel közigazgatási hatáskör gyakorlására. Álláspontja szerint az alperes megfelel ezeknek a feltételeknek, mert azzal, hogy hivatalból a felperest illető jogot állapít meg, tényt igazol, hatósági nyilvántartást, és hatósági ellenőrzést végez, közigazgatási hatóságként jár el és közigazgatási határozatot hoz.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem foglalt állást abban a kérdésben - a felperes keresetében foglaltak ellenére sem -, hogy a kizáró határozat közigazgatási ügyben meghozott határozat-e vagy sem. A felek választottbíróági szerződése nem terjedhet ki a szerződésből eredő olyan vitákra, amelyekre vonatkozóan jogszabály kizárja a választottbíróági eljárást, és a közigazgatási ügyeket a Vbt. 4.§-a egyértelműen kizárja a választottbíráskodás hatálya alól.

Hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítélet indokolása ellentmondó, ugyanis az alperes a kizáró szankció alkalmazását - a kormányrendelet 12.§ (2) bekezdésével ellentétben - nem a döntése előtt, hanem utána kérte meg. Ezért az SZ.3. kizárást jelentő szankciót az alperes pusztán a szerződéses jogviszony alapján nem adhatta ki. Az alperes csak az EK rendelet és az azt végrehajtó Kormányrendelet alapján nyert jogszabályi felhatalmazást és kötelezettséget arra, hogy a szankciókatalógust összeállítsa és alkalmazza. Magánjogi szerződés alapján erre nem lett volna lehetősége. A szankciókatalógus nem a felek magánjogi szerződésének a része, annak kidolgozásában a felperes nem vett részt. A katalógust az alperes állította össze, melyet az elismert ellenőrző

szervezetkénti nyilvántartásba vételéhez kellett benyújtania, a Kormányrendelet 7.§ (2) bekezdésének e) pontja alapján. Elismert ellenőrző szervezeti minősége folytán, az általa hozott - az ökológiai gazdálkodás ellenőrzési rendszeréből történő kizárással kapcsolatos - határozatait közigazgatási ügyben hozott határozatnak minősülnek.

Hivatkozott arra is, hogy a szankciót csak az ott meghatározott körben lehetett volna használni, s mivel nincs benne a halas „nemzeti” feltételrendszerre vonatkozó rész, ezért a választottbírói szerződés erre nem is vonatkozhat.

Azzal is érvelt a felperes, hogy az alperes tanúsítási jogosultsága nem terjedt ki az aquakultúra termékekre. Következésképpen a felek nem állapodhattak meg magánjogi szerződésükben arra vonatkozóan sem, hogy az alperes az aquakultúra termékek tanúsítását végzi a 2092/1991/EGK rendelet, illetve a kormányrendelet alapján, mert azok nem terjednek ki erre a területre. Ezért a Választottbírói jogkörre sem terjedhetett ki ezen kérdéskör eldöntésére. Az alperes tanúsítási jogosultságával kapcsolatos jogvita is közigazgatási ügynek minősül.

Kifejtette továbbá, hogy a felek szerződéséből eredő elszámolási vitákat elbírálhatja a Választottbírói, de a közigazgatási ügynek minősülő, az ökológiai gazdálkodás ellenőrzési rendszeréből történő kizárással kapcsolatos, illetve az alperes tanúsítási jogosultságával kapcsolatos jogvitát - azok közigazgatási ügy volta miatt - nem.

A közrendbe ütközéssel kapcsolatos álláspontja körében a felperes egyrészt arra hivatkozott, hogy a Választottbírói elvonta a rendes bíróság hatáskörét, emiatt ítélete a közrendbe ütközik, másodlagosan pedig arra hivatkozott, hogy eljárása során a Választottbírói súlyos elfogultságot mutatott a felperes ellenében. Nem vette figyelembe a felperes által állított tényeket, bizonyítékokat, ugyanakkor bemondásra elfogadta az alperes által állított tényeket. A termelők abban a hitben voltak, hogy az EU jogszabályoknak megfelelő terméket állítanak elő, melyet az elismert ellenőrző szervezetek tanúsítanak, az alperesnek azonban sem valós akkreditált feltételrendszere nem volt az aquakultúra termékekre, sem erre vonatkozó hatósági engedélye. A fogyasztók abban a hitben voltak, hogy az EU jogszabályoknak megfelelő bioterméket vásárolnak, holott ezen - aquakultúrás - feldolgozott termékekre vonatkozóan nem is volt szabályozás. Több jogszabályra is hivatkozott e körben a fogyasztók megtévesztése tekintetében. Állítása szerint a felsorolt valamennyi szabálysértés együttesen alapozza meg a Választottbírói elfogultságát és ezáltal a választottbírói ítélet közrendbe ütközését.

Sérrelmezte a jogerős ítéletnek azt a megállapítását is, hogy a felperes által becsatolt ítéletek nem érintik a jelen eljárást. A Baranya Megyei Bíróság ítéletében leírt tényállás ugyanis a

felperesre is kiterjedt, hiszen a határozat alapját az az átirat képezte, amelyre az alperes is építette a saját határozatát. Az elsőfokú bíróság nem együttesen vizsgálta a felperesnek a közrendbe ütközéssel kapcsolatban előadott álláspontját, hanem önmagában vizsgálta az egyes jogszabálysértéseket, és nem indokolta meg azt, hogy miért nem vizsgálta a felperes által megjelölt, a Választottbíróság elfogultságát megalapozó körülmények együttes hatását.

Az alperes nem nyújtott be felülvizsgálati ellenkérelmet.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és megállapította, hogy az nem jogszabálysértő.

A felperes mind a három érvénytelenítési ok ténybeli alapjaként elsődlegesen azt jelölte meg, hogy nem volt a Választottbíróságnak hatásköre a jogvitában való döntésre, mert a tanúsítvány megvonása közigazgatási határozat, amelyet választottbírósági eljárásban nem lehet felülbírálni.

A Kúria álláspontja szerint a Vbt. 55.§ (1) bekezdés d) pontját tévesen jelölte meg érvénytelenítési okként a felperes. Ez az érvénytelenítési ok ugyanis olyan esetekben alkalmazható, amikor - a felek ilyen tartalmú megállapodása alapján - az ügy kétség kívül a választottbíróság elé tartozik, csak hogy a felek nem kötöttek olyan választottbírósági szerződést, amely alapján a választottbíróság az elé vitt jogvitában eljárhatott volna. Mivel közigazgatási ügyben a választottbíróság eljárása eleve nem köthető ki, teljesen kizárt ennek az érvénytelenítési oknak a megvalósulása.

A Vbt. 55.§ (2) bekezdés a) pontja tartalmazza azt az érvénytelenítési okot, mely lehetővé teszi a választottbírósági ítélet bíróság előtti megtámadását, ha a vita tárgya a magyar jog szerint választottbírósági útra nem tartozik. Ennek alapján a Kúria megvizsgálta, hogy a jogerős ítélet helytállóan utasította-e el ezen ok megvalósulásának hiánya miatt a felperes keresetét.

A 2092/1991/EGK rendelet szerint, nem vitásan, eljáró hatóságként a FVM került kijelölésre (Korm.r. 3.§ (2) bekezdés). A jelen ügyben alkalmazandó 2009. június 30-áig hatályban volt, a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek ökológiai követelmények szerinti előállításáról, forgalmazásáról és jelöléséről szóló 140/1999. (IX. 3.) Korm. rendelet értelmében az FVM feladatai elvégzésére vette igénybe az elismert ellenőrző szervezetet.

Az EGK rendelet 9. cikke lehetővé tette, hogy a tagállamok az ellenőrzési rendszerüket a kijelölt ellenőrző hatóságon és az

elismert magánszervezeteken keresztül működtessék. E cikkben írtak szerint kifejezetten úgy kellett kialakítani a rendszert, hogy az ellenőrzés költségeihez hozzájárulást fizető gazdasági szereplők részére az ellenőrzési rendszer elérhetővé váljék. A magánszervezetek által működtetett ellenőrzési rendszer alkalmazása céljából a tagállamok kijelölték az ilyen szervezetek elismerésére és felügyeletére hatáskörrel rendelkező hatóságot. A magánszervezetek elismerése során kellett a szervezet által alkalmazni kívánt szankciókat is rögzíteni, s gyakorlatilag az ellenőrző szervezet ellenőrzésén keresztül végzi a tevékenységét az ellenőrző hatóság.

A Kormányrendelet megfelelt az EGK rendeletben foglaltaknak. Nem vitásan az ott szabályozott eljárásnak voltak közigazgatási elemei, s maguk az eljárásban résztvevő felek sem voltak teljes mértékben tisztában azzal, hogy ki alkalmazta a szankciót: az alperes vagy az FVM (lásd alperes tárgyalási nyilatkozata). A Ket. 12.§ (4) bekezdése szerint, ha törvény vagy kormányrendelet egyéb szervezetet, köztestületet vagy személyt jogosít fel közigazgatási hatósági jogkör gyakorlására, meg kell határozni azokat az ügyeket, amelyekben e törvény rendelkezései az irányadók. A 19. § (1) bekezdése kimondja, hogy a hatóság hatáskörét - a hatósági eljárás körébe tartozó ügyfajta meghatározásával - jogszabály állapítja meg. A felperes által hivatkozott érvek a közigazgatási határozatként való minősítést támasztanak alá - miután az FVM volt az ügyben hatóságként kijelölve, ezért az általa alkalmazott elismert ellenőrző szervezet szankciói is ilyennek minősülnének -, azonban jogszabályban megállapított közigazgatási eljárási út hiányában az elismert ellenőrző szervezet által hozott határozat nem minősülhet közigazgatási határozatnak.

Mindezekből az következik, hogy ha a jogszabály kifejezetten nem utasítja közigazgatási eljárási útra az ügyet, és nem határozza meg a hatóság hatáskörét, akkor az ügyet nem lehet közigazgatási ügynek minősíteni, a Ket. szabályait nem lehet alkalmazni, ezért csak a polgári jog szabályai szerint lehet a felek jogviszonyát megítélni.

Ebből következően helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek polgári jogalanyként, magánjogi szerződést kötöttek egymással egy szolgáltatás elvégzésére, és a szankció kiszabására is. A felek magánjogi szerződésükben állapodtak meg arról, hogy ha bizonyos feltételek fennállnak, akkor az ellenőrző szervezetnek joga van az előre meghatározott szankciót alkalmazni a vállalkozóval szemben. Ebből következően tehát a magánjogi szerződéssel kapcsolatos jogvita elbírálására a választottbírósági szerződés megkötésének törvényes akadálya nem volt, így a Választottbíróság ítélete nem ütközik a Vbt. 55.§ (2) bekezdés a) pontjába, ezért a jogerős ítéletnek e jogkérdést elbíráló rendelkezése nem jogszabálysértő.

A Kúria megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében olyan sérelmeit is ismerteti (pl. tanúsítvány kiadás), amelyet a választottbíróági eljárásban nem érvényesített, így az sem az érvénytelenítés iránti perben, sem a felülvizsgálati eljárásban érdemben nem vizsgálható.

Az állam bíróságának korlátozott a jogosítványa a választottbíróági ítélet tartalmának felülvizsgálata tekintetében, csak a Vbt. 55. §-ában tételesen felsorolt - a felperes által keresetében megjelölt - érvénytelenítési ok megvalósulását vizsgálhatja. Ebből következően a felperes felülvizsgálati kérelmének az ítélet ellentmondásosságát, illetve tartalmi tévedését állító előadásának megalapozottsága az érvénytelenítési perben nem vizsgálható.

A felperes a Vbt. 55.§ (2) bekezdés b) pontjára hivatkozva az érvénytelenítési keresetet részben a jogvita közigazgatási ügy minősítésére alapozta, részben pedig állította, hogy a Választottbíróóság eljárása során súlyos elfogultságot mutatott a felperes ellen, mert nem vette figyelembe az általa állított tényeket, bizonyítékokat.

A Kúria a jogvita minősítésével kapcsolatban már kifejtette álláspontját. A másodlagosan előterjesztett indokokkal kapcsolatban pedig teljes mértékben egyetért a jogerős ítéletben kifejtett azzal az állásponttal, hogy sem az eljárási szabályok megsértése, sem a döntés kedvezőtlen eredménye nem alapozza meg a választottbíróági ítélet közrendbe ütközésének megállapítását.

A kifejtett indokokra tekintettel, a Kúria a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban nyilatkozatot nem tett, perköltsége nem merült fel. A felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni a felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségeit.

Budapest, 2012. november 27.

Dr. Török Judit sk. a tanács elnöke
Dr. Csőke Andrea sk. előadó bíró
Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. bíró
Dr. Márton Gizella sk. bíró
Dr. Heinemann Csilla sk. bíró

